

MAUSOLEU

Quan moriré tu seràs mort,
àngels al cap i als peus, lleons.
Vindré a donar les parts de mi
que no hagi vist: l'or tou del pit,
el panteix prim, el son d'infant.
Vindré a morir com si un secret
fos una tomba ornamentada.
Quan moriràs et negaré.
Vindré pensant que ets algú altre.

DARRERE EL VEL

Entre rostolls,
en la foscor,
sota d'un mar,
passat el fum,

sota la terra,
enmig de boira,
darrere pluja,
enllà d'uns arbres,

pel canyissar,
entre herba o blat,
mig en la nit,
davall la neu,

darrere els vels,
com dins la tinta,
a través meu,
cara incompleta.

PONT DE PLATA

Només queda una ombra i el pont per on marxa,
de plata, ben llarg. Recordo d'on ve.
Polit per les passes, s'estén endavant.

La lluna circula per una nit tènue.
La vida de l'ombra imita una estrella
petita, ben negra, com un far llunyà.

Tan bell, aquest pont, quan vaig aixecar-lo
tenia un final. Se sap allargar.

Tan lenta, aquesta ombra, no sé dir si marxa
o es torna a apropar. Se sap allargar.

La lluna és nevada, la plata emmiralla,
l'oblit no respira. Camina, enemic.
Em passa algun riu que no troba el mar.

CRIATURA

Per veure l'horitzó
es va posar dempeus.
S'acostava al final
i el sentia més lluny,
arribava al final
i el sentia més lluny.
Va voler descendència,
però el cos tot era un ull.

DILUCIÓ

Recordo uns colors que vaig voler creure,
peus de gavina al record arenós.

Hi ha el gris del cabell, la barba i la parla.
Hi ha el roig d'un coll fort, salada la llet.

I enmig dels ulls clars hi ha un roc, una fosca,
la prova d'un cor: el meu, ara ho sé.

Recordo un color fingint encerclar-lo,
la platja del temps, el blau que n'escapa.